

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/3/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3716010278
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3716010278.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Beáty Javorkovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 4. marca 2019 prejednal odvolania poškodenej X. I., t. č. F. a obžalovaného

S. I.,

nar. XX.X.XXXX v K. G., trvale bytom K. G., N. XXXX/XX, t. č. na slobode, na verejnom zasadnutí prítomného,

ktoré podali proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica, sp.zn. 2T/148/2016 zo dňa 4. apríla 2017 a takto

r o z h o d o l :

I.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 2 Tr. por. zrušuje sa v napadnutom rozsudok celý výrok o uloženom treste odňatia slobody.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný S. I. pri nezmenenom výroku o vine v rozsudku súdu prvého stupňa odsudzuje podľa § 208 ods. 3 Tr. zák. s použitím §§ 36 písm. j), 37 písm. h), 38 ods. 2, 39 ods. 1, 3 písm. d), 41 ods. 1 Tr.zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody na 3 (tri) roky nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

II.

Odvolanie poškodenej X. I., t.č. F., nar. XX.X.XXXX sa podľa § 319 Tr.por. zamietá, pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný S. I. uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 3 písm. d/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr.zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d/ Tr.zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr.zák., pretože v presne nezistenom čase od 25. novembra 2013 do 20. apríla 2014 a následne od 21. apríla 2014 do 28. marca 2016, od 30. marca 2016 do 10. apríla 2016 a od 11. apríla 2016 do 18. mája 2016, v byte na adrese K. G., N. XXXX/XX-X spôsobil fyzické a psychické utrpenie svojej manželke X. I., t.č. F., s ktorou žil v spoločnej domácnosti tak, že jej pod vplyvom alkoholu opakovane bezdôvodne vulgárne nadával, fyzicky ju napádal, najmä údermi rukami do oblasti tváre a

hornej časti tela, sácal do nej a vyhrážal sa jej zabitím a to minimálne jedenkrát aj s nožom v ruke, zaháňajúc sa na ňu stoličkou a zvesenými interiérovými dverami, hádzal do nej tanieru, poháre a jedlo, vyčítal jej, že sa nevhodne oblieka a správa, pričom takto konal v denných, ako aj nočných a skorej ranných hodinách, čím jej odopieral spánok a popísaným konaním jej spôsoboval fyzické zranenia, najmä krvné podliatiny a drobné škrabance na rôznych častiach tela a vyvolával u nej neustály psychický stres, prejavujúci sa v nechutenstve a bolestiach hlavy so zvracaním, v dôsledku čoho bola X. I., t.č. F. nútená minimálne trikrát, v mesiaci október 2014, február 2016 a 08. mája 2016, nútená opustiť spolu s dvomi maloletými deťmi ich spoločnú domácnosť a bývať u svojich rodičov; dňa 18. mája 2016, asi o 12:10 hod. pod vplyvom alkoholu v predajni „Kočkovská pekáreň“ na Nemocničnej ulici č. 979 v Považskej Bystrici, v prítomnosti najmenej ďalších dvoch osôb fyzicky napadol X. I., t.č. F. tak, že vošiel do predajne, kde jej vulgárne nadával a zatlačil ju do zadnej časti predajne, kde ju oboma rukami chytil za ramená a sotil ju do zadných dverí predajne, v dôsledku čoho spadla na zem, kde ju opakovane udieral päťami do hlavy, pričom jej vulgárne nadával a vyhrážal sa jej zabitím a až na naliehanie ďalšej zamestnankyne pekárne upustil od ďalšieho konania, čím X. I., t.č. F. spôsobil otras mozgu ľahkého stupňa, pomliaždenie a opuch tváre vpravo, odreninu dolnej pery, pomliaždenie a opuch v oblasti temena vľavo, pomliaždenie ľavého ramena a pomliaždenie ľavého lakťa, čo si vyžiadalo jej objektívnu liečbu v trvaní 12 dní, počas ktorej bola obmedzená v bežnom spôsobe života nutnosťou dodržiavania fyzického a psychického kludu, pričom obvinený takýmto svojim konaním vzbudil u X. I., t.č. F. dôvodnú obavu, že svoje vyhrážky, vzhľadom na predchádzajúce útoky uskutoční.

Bol za to odsúdený podľa § 208 ods. 3 Tr.zák. za použitia §§ 41 ods. 1, 38 ods. 2, 36 písm. j/, 37 písm. h/ Tr.zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody na 7 rokov, pre výkon ktorého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr.zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Tr.por. bola poškodená X. I., t.č. F. s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázaná na civilné sporové konanie.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolania obžalovaný a poškodená, ktoré zahlásili do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku.

Obžalovaný S. I. následne odvolanie písomne odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne. Odvolanie smerovalo proti výroku o vine a treste. Obhajkyňa uviedla, že obžalovaný nepopieral, že sa niekedy aj hlasnejšie hádal s manželkou. Bolo to však vzájomné a nikdy to nebolo v takom rozsahu, aby bola naplnená skutková podstata zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby. Obhajkyňa poukázala na to, že obžalovaný bol v štyroch prípadoch uznaný za vinného a potrestaný v priestupkovom konaní v súvislosti s jeho správaním voči manželke. V tejto súvislosti poukázala na to, že v konkrétnom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (4Tdo/3/2011) je uvedené, že: „Osobu, proti ktorej sa priestupkové konanie skončilo meritorným rozhodnutím správneho orgánu, nie je možné trestne stíhať a odsúdiť pre ten istý čin, hoci by bol správne kvalifikovaný ako trestný čin“. Obhajkyňa ďalej poukázala na to, že v roku 2015 aj v roku 2016 obžalovaný spolu s poškodenou si kúpili darčeky na Vianoce, plánovali letnú spoločnú dovolenku, zúčastňovali sa rodinných a spoločenských akcií. Samotná poškodená po vynesení rozsudku v telefonáte s obžalovaným plakala s tým, že to takto nechcela. Podľa názoru obžalovaného dôvodom trestného oznámenia na jeho osobu bolo to, že proti rozsudku o rozvode podal odvolanie, čo vyplýva aj zo zhodnosti dátumov. Vo februári 2016 si pritom spoločne kúpili práčku a určite by sa bývalá manželka do spoločnej domácnosti stále nevracala, pričom si neraz priznala chybu a vždy sa uzmierili. Obhajkyňa tiež namietala procesný postup v konaní, keď pri konfrontácii v prípravnom konaní bolo porušené právo na spravodlivý proces tým, že poškodenej bolo splnomocnencom aj vyšetrovateľom uvedené ako má vypovedať. Obžalovaný bol športovec, darca krvi, pričom závislosť na alkohole u neho zistená nebola. Podľa názoru obhajkyne obžalovaný mal byť uznaný za vinného len z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b/ Tr.zák. a z prečinu výtržníctva a týrania blízkej a zverenej osoby mal byť spod obžaloby oslobodený. Vo vzťahu k prečinu výtržníctva dňa 18. mája 2016 obhajkyňa namietala naplnenie znaku „na verejnosti“. Obhajkyňa namietala tiež výšku uloženého trestu, keď obžalovaný doposiaľ nebol súdne trestaný. Navrhla obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. a/, b/ Tr.por. oslobodiť. Alternatívne navrhla podľa § 321 ods. 1 Tr.por. rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa.

Poškodená X. I., t.č. F. písomne odôvodnila svoje odvolanie prostredníctvom svojej splnomocnenkyne. Odvolanie smerovalo proti výroku o náhrade škody. Podľa názoru splnomocnenkyne v danom prípade

konanie obžalovaného výraznou mierou zasiahlo do telesnej, ale aj duševnej integrity poškodenej, a to v takej intenzite, ktorá odôvodňuje priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Trestný poriadok pritom umožňuje rozhodnúť aj o priznaní nemajetkovej ujmy. Ďalej splnomocnenkyňa najmä uviedla, že rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva sa pri stanovovaní výšky nemajetkovej ujmy obmedzuje na slová: „uskutočniac odhad na spravodlivom základe“, pričom sa vychádza zo zistených skutkových okolností a odôvodnenia záverov o porušení práv, pričom sa v zásade nevykonáva v tomto ohľade žiadne ďalšie dokazovanie. Splnomocnenkyňa v tejto súvislosti poukázala aj na konkrétne rozhodnutie Krajského súdu v Žiline (1To/10/2011). Splnomocnenkyňa navrhla podľa § 321 ods. 1 písm. f/ Tr.por. zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade škody a zároveň navrhla podľa § 287 ods. 1 Tr.por. uložiť obžalovanému povinnosť nahradiť nemajetkovú ujmu poškodenej vo výške 15.000 €. Zároveň splnomocnenkyňa navrhla podľa § 557 Tr.por. uložiť obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej trovy právneho zastúpenia, ktoré jej vznikli v tomto trestnom konaní.

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadril aj prokurátor Okresnej prokuratúry Považská Bystrica. K správnosti skutkových zistení súdu prvého stupňa uviedol, že najmä z výpovedí poškodenej, jej maloletých dcér a jej rodičov jednoznačne vyplynula pravidelnosť a dlhodobosť atakov obžalovaného voči poškodenej počas celého inkriminovaného obdobia od novembra 2013 do 18.5.2016. Predmetné štyri priestupky obžalovaného v dňoch 24.11.2013, 20.4.2014, 29.3.2016 a 10.4.2016 netvorí prekážku veci rozhodnutej, pretože jednotlivé priestupky sú zadané časom, miestom, spôsobom a následkom konania, ktoré nie sú súčasťou skutkovej vety obžaloby a následne rozsudku. Preto neprichádza do úvahy použitie ustanovenia § 9 ods. 1 písm. e/ Tr.por. Prokurátor sa taktiež nestotožnil s námietkami týkajúcimi sa naplnenia znakov prečinu výtržníctva. Navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach, navrhol obhajca obžalovaného rozhodnúť v zhode s pôvodným rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne s tým, aby toto rozhodnutie bolo v zhode s dôvodmi rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Tdo/1/2018 zo dňa 14.11.2018. Obžalovaný tu uviedol, že vo výkone trestu odňatia slobody si na rok a pol predplatil výživné na deti. Po podmienenom prepustení sa s bývalou manželkou stretol aj na jej žiadosť tri až štyrikrát. Keď videl zľú finančnú situáciu bývalej manželky, od októbra 2018 jej posielal o 100 € viac. Alternatívne navrhol zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby znovu konal a rozhodol.

Prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. zamietnuť, pretože rozsudok súdu prvého stupňa je správny a zákonný vo všetkých výrokoch.

Krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo a súc viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúcim sa výroku o vine dospel len k záveru, že uložený trest odňatia slobody je neprimerane vysoký a odvolanie poškodenej nie je dôvodné.

K vytýkanej procesnej chybe, ktorá mala podľa obhajkyne mať vplyv na spravodlivý proces, uvádza senát odvolacieho súdu nasledovné. Vytýkaná chyba pri konfrontácii poškodenej a obžalovaného ešte v prípravnom konaní jednak nespôsobila porušenie spravodlivého súdneho procesu. Navyiac z obsahu zápisnice o tejto konfrontácii dňa 27.9.2016 (č.l. 223-229) len vyplýva, že obhajkyňa v jednom prípade tu namietla, že prítomná splnomocnenkyňa radila poškodenej ako má odpovedať na už položenú otázku. K tomu do zápisnice splnomocnenkyňa uviedla, že poškodenej len upresňovala práva splnomocnenca poškodenej. Súčasne je tu poznámka vyšetrovateľa, že rady splnomocnenca nezaregistroval.

K zistenému skutkovému stavu v rozsudku súdu prvého stupňa, senát odvolacieho súdu uvádza, že tento mal súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní riadne preukázaný. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa podrobne popísal obsah vykonaného dokazovania, toto vyhodnotil a urobil príslušné skutkové závery. Správne poukázal najmä na to, že usvedčujúca výpoveď poškodenej je podporovaná výpoveďami priamych svedkýň - maloletých dcér obžalovaného a poškodenej. Nepriame dôkazy v podobe výsluchov svedkov vyzneli v prospech aj neprospech obžalovaného prakticky podľa príbuzenského pomeru k obžalovanému alebo poškodenej. V neprospech obžalovaného nepriamo svedčila aj svedkyňa, ktorá bola kolegyňa poškodenej, ktorá ale prvá videla na poškodenej v práci modriny, monokel, roztrasenosť, nevyspatosť. Obdobne vypovedala aj suseda obžalovaného a poškodenej.

V tejto súvislosti potom nie je rozhodujúce tvrdenie obžalovaného o tom, že druhé trestné oznámenie pre „týranie“ mala poškodená podať v súvislosti s rozvodovým konaním. Tu nie je významné, či malo byť trestné oznámenie podané ako „pomsta“ za nesúhlas obžalovaného s rozvodom, ale významné je to, či obsah trestného oznámenia a obsah usvedčujúcich výpovedí poškodenej je „pravdivý“.

Vo vzťahu k námietkam obžalovaného a obhajkyne k správnosti použitej právnej kvalifikácie, resp. k zákonnosti trestného stíhania obžalovaného, uvádza senát odvolacieho súdu nasledovné. Je všeobecne ustálenou súdnou praxou uznávanie, že „týranie“ je zlé zaobchádzanie s blízkou alebo so zverenou osobou, ktoré sa vyznačuje vyšším stupňom hrubosti a bezcitnosti a určitou trvalosťou, ktoré týraná osoba pre hrubosť, bezohľadnosť alebo bolestivosť pociťuje ako ťažké príkorie. V súvislosti s prejednáváním tohto druhu trestnej činnosti sa nezriedka stáva, že „týraná“ osoba niektoré konkrétne prípady zlého zaobchádzania oznamuje polícií, sledujúc potrebu „ochrany“ v týchto konkrétnych prípadoch. V týchto prípadoch sa potom aj oznamovatelia sústreďujú na takýto konkrétny „skutok“ a nevytvádzajú o širších súvislostiach (častokrát v dôsledku nevedomosti, hanby, snahy udržať manželstvo) „zlého“ manželského spoluzitia.

Z povahy určitej trvalosti trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 Tr.zák. potom ale vyplýva, že nemôže byť prekážkou trestného stíhania - jeho neprípustnosť podľa § 9 ods. 1 písm. e/ Tr.por., ak sú niektoré akty „zlého“ zaobchádzania v období viac rokov prejednané „izolovane“ ako priestupok. V takýchto prípadoch nejde o ten istý skutok tak, ako je to uvedené vo vyššie uvedenom ustanovení Trestného poriadku. Znak „týrania“ uvedený v § 208 ods. 1 Tr.zák. je skutkovo, ale aj právne podstatne širší, ako je objekt priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona číslo 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov. Navyše je potrebné uviesť, že súd prvého stupňa na rozdiel od prokurátora skutkovo aj dôsledne vyňal z obdobia páchania trestnej činnosti obžalovaným podľa obžaloby - november 2013 až 18. máj 2016 dni (4), keď obžalovaný sa voči poškodenej dopustil protiprávneho konania, pre ktoré bol postihnutý za priestupok.

V súvislosti s touto otázkou senát odvolacieho súdu súčasne preskúmal správnosť použitej právnej kvalifikácie aj podľa § 208 ods. 3 písm. d/ Tr.zák., tu sa má na mysli podľa ustanovenia § 138 písm. b/ Tr.zák. závažnejší spôsob konania v podobe páchania trestného činu „po dlhší čas“. V konkrétnych prípadoch musí byť výklad a použitie tohto pojmu skutkovo a právne urobené mimoriadne starostlivo tak, aby skutkovo a právne zodpovedalo obsahu tohto zákonného ustanovenia, ale tiež ochrannej funkcii trestného práva všeobecne.

Senát odvolacieho súdu to pripomína najmä pre to, že takouto prísnejšou kvalifikáciou dochádza k podstatnému sprísneniu trestnej sadzby, keď podľa § 208 ods. 1 Tr.zák. je to sadzba odňatia slobody na 3 roky až 8 rokov a podľa § 208 ods. 3 Tr.zák. je to sadzba odňatia slobody na 7 rokov až 15 rokov. Pôvodná horná hranica trestnej sadzby v základnej skutkovej podstate sa prakticky v odseku treťom mení na dolnú hranicu trestnej sadzby.

Ďalej k tomu senát odvolacieho súdu uvádza, že použitie zákonného znaku v podobe páchania trestných činov po dlhší čas prichádza do úvahy najmä pri trestných činoch, kde páchatel pácha trestnú činnosť po dobu podstatne dlhšiu, než je obvyklá doba páchania danej trestnej činnosti. Ak totiž má dôjsť súčasne k podstatnému sprísneniu trestnej sadzby je neprípustné, aby už len kratšie prekročenie obvyklej doby bolo považované za naplnenie tohto zákonného znaku.

Vyššie uvedenými právnymi úvahami sa senát odvolacieho súdu riadil vo svojom predchádzajúcom rozsudku v tejto veci, kedy rozsudkom, sp. zn. 23To/43/2017 zo dňa 24.5.2017 uznal obžalovaného S. I. vinným na rozdiel od vyššie uvedeného rozsudku súdu prvého stupňa len zo zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b) Tr. zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Tr. zák., keď prísnejší kvalifikačný znak podľa § 208 ods. 3 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. v podobe „dlhšieho času“ páchania trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby neuznal.

Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o dovolaní Generálneho prokurátora Slovenskej republiky, sp. zn. 6Tdo/1/2018 zo dňa 14.11.2018 bolo rozhodnuté tak, že tento vyššie uvedený právny názor je nesprávny, a preto bol vyššie uvedený rozsudok Krajského súdu v Trenčíne

zrušený v celom rozsahu, pretože týmto rozsudkom bol porušený zákon v ustanovení §§ 321 ods. 1 pís. d), 322 ods. 3, 208 ods. 3 písm. d) a 138 písm. b) Tr. zák. v prospech obžalovaného S. I.. Krajskému súdu v Trenčíne bolo prikázané, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Vzhľadom k tomu, že na novom verejnom zasadnutí nedošlo k zmene dôkaznej situácie vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu súdom prvého stupňa, odvolací súd pokiaľ ide o výrok o vine v rozsudku súdu prvého stupňa odvolaniu obžalovaného neprisvedčil, pretože v tomto smere bol viazaný aj právnym názorom dovolacieho súdu - § 391 ods. 1 Tr. por.

Vo vzťahu k vyššie uvedenému prečinu výtržníctva sa pritom odvolací súd nestotožnil s námietkami týkajúcimi sa nenaplnenia zákonného znaku „verejnosti“. Zo skutkovej vety tohto rozsudku bez akýchkoľvek pochybností vyplývajú obidva zákonné znaky uvedené v § 364 ods. 1 Tr.zák., ako z pohľadu naplnenia pojmu „miesto verejnosti prístupné“ (protiprávne konanie obžalovaného začalo v predajni), tak aj pojmu „verejne“ (v predmetnej predajni sa okrem samotnej poškodenej nachádzali najmenej 3 osoby - § 122 ods. 2 písm. b/ Tr.zák.).

Odvolací súd ďalej preskúmal aj výrok o uloženom treste odňatia slobody. Už vyššie senát dovolacieho súdu poukázal na zásadný rozdiel medzi trestnými sadzbami v základnej a v kvalifikovanej podstate toho istého trestného činu. Zmena hornej hranice trestnej sadzby odňatia slobody v základnej skutkovej podstate trestného činu, prakticky na dolnú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate spravidla musí viesť súd k úvahe, či by uloženie trestu odňatia slobody v takto „progresívne“ zvýšenej trestnej sadzbe, čo i len na dolnej hranici zodpovedal aj „testu primeranosti“ s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a za súčasného sledovania účelu ochrany spoločnosti (§ 39 ods. 1 Tr. zák.).

Senát dovolacieho súdu pritom dospel k záveru, že v prejednávanej veci je odôvodnené pri ukladaní trestu odňatia slobody použiť ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu.

Pokiaľ ide o okolnosti prípadu svedčiace v prospech obžalovaného, teda aj možného mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody, tu senát dovolacieho súdu poukazuje najmä na okolnosti, ktoré ho pôvodne viedli k neuznaniu prísnejšieho kvalifikačného znaku v podobe dlhšieho času páchania trestnej činnosti. Tu má senát dovolacieho súdu na mysli prinajmenšom tú skutkovú okolnosť, že doba páchania predmetnej trestnej činnosti je dobou, ktorú v tomto prípade možno považovať ako hraničnú. Senát dovolacieho súdu ďalej poukazuje aj na prerušenie prebiehajúceho „týrania“ (priestupky, opustenie domácnosti poškodenu), keď nepochybne ani po opakovanom návrate poškodenej do spoločnej domácnosti táto určitú dobu nebola „týraná“. Samotná poškodená vypovedala vo vzťahu k obžalovanému aj o spoločných oslavách, darčekoch, sexuálnom živote a starostlivosti o deti. Poškodená pritom svoje „návraty“ do spoločnej domácnosti komentovala tým, že obžalovanému „odpustila“. Niet pritom dôvod neveriť obžalovanému, že aj v tomto období „prežívali“ s poškodenu normálne, nerušené manželské spoluzitie, vrátane výchovy spoločných maloletých detí. Prinajmenšom v dobe, keď sa poškodená vrátila do spoločnej domácnosti, nepochybne bol obžalovaný ako manžel a otec „dobrý“. Pre tento názor pritom svedčí aj správanie obžalovaného po spáchaní trestného činu, keď počas výkonu trestu odňatia slobody dopredu mal zaplatiť poškodenu výživné na deti a po výkone trestu odňatia slobody jej dokonca mal poslať vyššiu finančnú sumu ako bol povinný. Z vyjadrenia obžalovaného na verejnom zasadnutí pritom vyplynulo, že poškodená ani v súčasnosti nemá problém stretnúť sa s obžalovaným.

Pri rozhodovaní o treste z pohľadu osoby obžalovaného, jeho pomerov a najmä možnosti nápravy, mal senát dovolacieho súdu už k dispozícii aj výsledky pôsobenia výkonu trestu odňatia slobody na obžalovaného za stíhaný skutok. Tu má na mysli odvolací súd okolnosť, že z pôvodne uloženého trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky bol už obžalovaný podmienene prepustený po vykonaní viac ako 2/3 trestu (uznesenie Okresného súdu Trnava, sp. zn. 6Pp/53/2018 zo dňa 18.5.2018). Okrem vzorného správania a plnenia si povinností vo výkone trestu odňatia slobody tu obžalovaný musel preukázať aj vlastný sebakritický postoj k spáchanej trestnej činnosti, ktorá je predmetom tohto konania.

Súčasne z uvedeného vyplýva, že aj ochrana spoločnosti pri uložení trestu odňatia slobody v takejto nižšej výmere je nepochybne zabezpečená.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o uloženom treste odňatia slobody, pretože uložený trest je neprimerane prísny a v zhode s podmienkami uvedenými v § 39 ods. 1 Tr. zák. na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

Obžalovaný doposiaľ nebol súdne trestaný, pričom ale na druhej strane sám odvolací súd ukladal úhrnný trest odňatia slobody za dva trestné činy. Pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností bol teda u neho vyrovnaný. Odvolací súd preto obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 roky nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

K odvolaniu poškodenej uvádza senát odvolacieho súdu nasledovné. Je síce možné prisvedčiť názoru splnomocnenkyne poškodenej v tom, že vzhľadom na zákonné pojmové znaky zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 Tr.zák. v pociťovaní a prežívaní fyzického a psychického utrpenia týmto zločinom napadnutej osoby, priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je vylúčené. Súčasne je možné prisvedčiť tomu, že pri stanovovaní výšky nemajetkovej ujmy možno vychádzať z uskutočneného odhadu na spravodlivom základe. Takýto spravodlivý odhad však nemôže urobiť súd bez toho, aby podstatne podrobnejšie vypočul poškodenú (nad rámec potrieb správnej právnej kvalifikácie trestného činu) ku kvantitatívnemu, ale najmä kvalitatívnemu pociťovaniu predmetných utrpení a odraze v jej bežnom živote. Nie je pritom vylúčené, že pre podporu takýchto tvrdení

poškodenej by bolo potrebné eventuálne vypočúť svedkov, ktorí v predmetnej dobe prichádzali do styku (rodinného, pracovného, priateľského) s poškodenou. Samotná splnomocnenkyňa pritom na hlavnom pojednávaní takéto vykonávanie dokazovania pre preukázanie výšky nároku sama nenavrhovala, hoci ustanovenie Trestného poriadku jej takéto oprávnenia v trestnom konaní dáva.

Z týchto dôvodov odvolací súd odvolanie poškodenej smerujúce proti výroku o náhrade škody podľa 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol. Pokiaľ ide o povinnosť nahradiť poškodenej trovy právneho zastúpenia, k tomu senát odvolacieho súdu uvádza, že o týchto trovách po právoplatnosti rozhoduje predseda senátu súdu prvého stupňa alebo ním poverený súdny úradník - § 558 ods. 2 Tr. por.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.